

“Jij bent de dokter. Dat is best leuk”

door Caroline Buddingh

“Het is natuurlijk een cliché als je zegt: ik wil zo graag mensen helpen. Maar dat was voor mij wel de reden om geneeskunde te gaan studeren. Ik wil iets voor andere mensen betekenen. Het liefst voor zieke mensen. Ik heb de doctoraalfase in vier jaar afgerond. Maar het was dan ook niet moeilijk om op schema te blijven. Iedereen die in staat is af en toe flink te stampen, kan deze studie halen. Bovendien word je gewoon door de meute meegetrokken, want je vormt toch wel een hechte groep. En de meesten zijn gewoon erg fanatiek. Als studenten geneeskunde bij elkaar zitten en iemand vertelt iets over het vakgebied, dan halen de anderen meteen pen en papier tevoorschijn.”

“Ik heb daarom ook altijd met plezier practicumvakken gevolgd. Er hing gewoon een positieve sfeer in het gebouw. Dat is overigens ook wel nodig, aangezien je tijdens practica een basis van vertrouwen moet hebben. Tijdens mijn studie werd een aantal onderwijsveranderingen in gang gezet. De theoretische kennis moest voortaan zo worden gebracht dat de studenten er tijdens hun klinische periode meer aan hadden. In ons eerste jaar werd een beginnetje gemaakt met het klinisch lijnonderwijs, waarbij studenten direct de praktische toepassing van de droge theorie te zien kregen. Eerst werden patiënten gedemonstreerd, gevolgd door een theoretische onderbouwing. Ik heb gehoord dat deze onderwijsvorm nu steeds verder wordt doorgevoerd. Dat is volgens mij een goede zaak.

Pas als je in de tweede fase zit, komt het gevoel dat je dokter gaat worden. Tijdens het doctoraal heb je dat idee nog niet, ook al komen vrienden en familieleden bij je met

Hans van Spelde, afgestudeerd in 1995.

foto: Bram de Hollander

uiteenlopende klachten. Toch merkte ik al snel dat tijdens de doctoraalfase wel degelijk een basis is gelegd, hoewel de meeste specialisten je het gevoel willen geven dat de co-assistenten van nu toch niet meer zijn wat ze zijn geweest en dat de theorie zwaar onvoldoende is. Ze vergeten daarbij voor het gemak dat zij zich jaren hebben verdiept in een specialisme, terwijl wij net komen kijken. Ik vond het zelf wel meevallen, met onze vermeende slechte opleiding.

Tijdens mijn co-schappen kwam ik er wel achter dat het belangrijk was dat ik me snel bepaalde gesprekstechnieken eigen maakte, want daarin hadden we nauwelijks in geoefend. Over de kennis bleek ik meestal wel te beschikken. En bijzondere gevallen zocht ik op in de boeken, zoals de specialisten dat zelf ook doen.

Ik wil graag huisarts worden. Ik zal niet beweren dat ik die richting op ga vanwege de glitter of het geld. Maar het heeft toch wel iets om in je witte jas in een ziekenhuis rond te lopen. Jij bent de dokter. Dat is best leuk. Maar goed, het is dus een stuk minder glamour dan men je wil doen geloven. Teleurstellend hè?”

Momenteel is Hans van Spelde agnio Interne geneeskunde op de afdeling Kinderrevalidatie van het Rijnlands Zeehospitium te Katwijk aan Zee.